

L'Abadia de Montserrat rep el I Memorial Pere Tena de Pastoral Litúrgica

▶ En el primer aniversari de la mort del bisbe Pere Tena, el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona ha instituït aquest premi i l'ha concedit en la seva primera edició a l'Abadia de Montserrat per la valuosa i continuada aportació en el camp de

la litúrgia tant a casa nostra com a l'Església universal. En l'acte de la concessió el director del CPL, Mn. Jaume Fontbona, ha glossat la figura del bisbe Tena i el motiu de concedir-lo a l'Abadia de Montserrat, el P. abat Josep Maria Solé ha agrait el premi en nom de la comunitat i ha esmentat una nombrosa llista de monjos que al llarg d'aquest darrer segle han fet aportacions significatives en aquest camp i el cardenal de Barcelona ha pronunciat les paraules de cloenda de l'acte. També eren presents l'arquebisbe Joan-Enric Vives, bisbe d'Urgell, i el bisbe Agustí amb una quarantena de preveres i diaques de la diòcesi, aplegats per a les tradicionals Jornades de Formació que se celebren cada any a Montserrat.

GLOSSA

Temps per caminar amb Déu

Fa uns mesos que, en arribar a la meua comunitat cap a quarts de nou del vespre, trobo, tot esperant a la recepció, un pare de família d'uns quaranta-cinc anys, titulat superior que treballa en una empresa. Amb la seva esposa tenen cinc fills; el gran es confirma aquest any. Espera un dels meus companys, que l'acompanya en un camí que va encetar fa vuit setmanes. Inquiet pel seu procés espiritual i de seguiment de Jesús, va decidir fer els exercicis espirituals de sant Ignasi, acollint-se a la proposta de fer-ne una adaptació per a aquelles persones per a qui resulta impossible, a causa de les seves activitats diàries, de retirar-se una setmana completa. Es tracta d'adaptar-se a la situació d'aquestes persones tot seguint amb fidelitat, però, la dinàmica interna i la temàtica i continguts ignasians. Aquesta modalitat permet, des del realisme de la vida quotidiana, fer una experiència de pregària, acompanyament espiritual i discerniment per trobar la voluntat de Déu en la pròpia vida.

El procés a seguir és seriós i exigent. Tres caps de setmana de recés emmarquen el camí dels exercicis, que poden durar de quatre a sis mesos, amb possibilitat d'afegir-hi un temps complementari. El compromís d'una estona diària dedicada a la pregària personal, d'acord amb

les possibilitats, esdevé l'espai conductor de l'experiència espiritual. L'entrevista amb l'acompanyant, aproximadament cada quinze dies, permet disposar d'un suport orientador i tractar de les adaptacions convenients del mètode. Aquesta modalitat dels exercicis espirituals és seguida actualment per moltes persones car, més enllà de l'aspecte pràctic, intensifica també la certesa de la presència amorosa i efectiva de Déu en les vides dels exercitants, de manera que Nostre Senyor es fa present en cada cantonada, és el Déu-que-camina-amb-tu.

El pare de família esmentat té obligacions familiars, laborals i socials que podrien justificar manca de temps i de possibilitats reals. La seva actitud oberta a Déu i als altres li ha fet buscar, però, el temps necessari per fer l'experiència, per seguir-la amb constància i amb bona disposició espiritual, obrint-se a la voluntat de Déu en la seva vida. No és només qüestió de temps; és determinant discernir quines són les prioritats que ens donen vida, que ens fan donar, també, vida als altres. Aquestes actituds personals permeten rebre el bé de l'experiència i els fruits que se'n deriven. «[...] Ell que és just, fa justos els qui viuen de la fe en Jesús» (Rm 3,26).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

En camí

La Quaresma sempre és oportuna. Sempre estem necessitats d'un canvi renovador, d'una conversió que ens faci créixer. Una necessitat que reconeixem en tots els qui ens trobem en camí, tant individualment com col·lectivament, cadascun i la comunitat de l'Església en qualsevol de les seves formes.

Aquest any ens deixem acompanyar per santa Teresa d'Àvila, ella que en sabia tant de «caminar», en tot sentit, no solament físicament, sinó també humanament i espiritualment. Ella que al final de la seva vida pronunciava aquestes paraules: «Germanes, és temps de caminar.»

Una Quaresma «teresiana» no pot començar sinó per la crida a l'oració. Per a ella l'oració formava part de l'essència de la vida cristiana. Era la via indispensable per a tota transformació. La renovació que tots desitgem, de cadascun i de l'Església, no serà possible si no és tornant a l'oració. Millor dit, tornant al Déu de Jesucrist, amb qui tractem en l'oració.

Perquè l'oració, segons hem escoltat tantes vegades de la santa, «no es otra cosa que el trato de amistad, estando muchas veces tratando a solas con quien sabemos que nos ama». (Vida, 8,5)

I tractem a aquest que ens estima, «como Padre, como hermano y como Señor y como esposo». (CE 46,3)

Parlant amb propietat, no és l'oració el que ens canvia, sinó l'amistat que hi vivim amb Déu. I que l'amor veritable ens canvia és evident, ho sabem per experiència. Ens canvia en la mesura en què l'amic és bo i veritable i la comunicació és autèntica. Per això, ens recomana santa Teresa:

«Imagínate al Señor junto a ti y mira con qué amor y humildad te está enseñando; y créeme, mientras puedas, no andes sin tan buen amigo. Si te acostumbras a tenerlo cerca y él ve que lo haces con amor y procuras contentarle, no te lo podrás quitar de encima, no te faltará nunca, te ayudará en todos los trabajos y le encontrarás en todas partes. ¿Piensas que es poco tener un tal amigo al lado?» (Camino de perfección, 42,1)

Ens vénen a la ment els tipus de persones que no poden fer oració. En primer lloc, els qui no saben o no volen estimar. Però també els qui solament s'estimen a si mateixos. També els que pensen que Déu és un ésser indeterminat, sense rostre ni nom, que haurà de ser trobat per acord entre religions. Igualment els qui sostenen que l'oració és un exercici d'interioritat espiritualista i relaxant, o els qui entenen que la fe cristiana consisteix en la transformació del món segons un model utòpic... Possiblement totes aquestes persones no han descobert que l'amor cristià (i per tant l'oració) és una contínua sortida d'un mateix cap a Jesucrist, en qui ens trobem a nosaltres mateixos i a tota la humanitat.

Assumim, doncs, la Quaresma com un camí d'aprenentatge a estimar, concretament, com un camí de canvi personal i eclesial en el tracte d'amor amb Jesucrist. I ho farem perquè així volem, amb una «determinada determinació», convençuts que ens hi juguem el poder gaudir de l'alegria de la Pasqua.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **ALBERT PÀMIES**

Música i litúrgia

L'Església sempre ha utilitzat la música com un mitjà per arribar als fidels. El Concili Vaticà II afirmava que la música serà tant més santa com més s'adapti a l'acció litúrgica. De la relació entre música i litúrgia, en parlem amb el músic Albert Pàmies. Actualment és organista de la parròquia St. Miquel Arcàngel de l'Esplugua de Francolí, i en ocasions de la basílica de la Sagrada Família. També és baríton de l'Orfeó Català i compagina la docència amb la direcció de la Coral de la Parròquia de la Mare de Déu de Núria i la del Cor del Campus de la UPC de Terrassa.

La relació entre la música i la litúrgia cristiana ve de lluny... Parli'ns dels orígens.
Els primers cristians es reunien en petites comunitats en les quals ja cantaven salms, i segles més tard van musicar els himnes per als oficis amb el cant gregorià.

Entén la música sacra com un llenguatge de transcendència?
Hi ha molts tipus de música que poden apropar-nos a Déu, però cal veure sempre quin és el context. Una bona interpretació d'una peça, sigui coral o d'orgue, fa que l'oient que entra a una església per pregar pugui sentir una pau interior que l'ajudi a elevar l'esperit.

Què creu que aporta la música a la paraula de Déu?
Com deia sant Agustí, cantar és pregar dues vegades. Un cant ben escollit, un salm ben cantat, un motet d'ofertori adient, fan que la música que s'interpreta en la celebració s'uneixi a la litúrgia del dia i esdevingui diferent.

Quina funció té la música dins d'una església?
Motivar la fe del creient i fer-lo créixer en l'Evangelí a través d'un cant o una melodia. Com bé ens deia el Concili Vaticà II, cal fer participar el poble de la celebració.

Oscar Martí

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acció de gràcies pel somriure

Senyor gloriós, que has posat tanta alegria en la meua vida, et dono gràcies amb el somriure quan veig la riquesa de les teves benediccions.

Els meus ulls somriuen quan veig que es dóna menjar als infants que pateixen fam. I els meus llavis s'obren al somriure quan veig que la gent respon a la teua crida. Oh Senyor, obre els meus llavis i omple'ls de somriure. I nosaltres coneixerem la teua veritable essència i somriurem tot cantant les teves lloances.

Gràcies per aquest fantàstic somriure joiós, Senyor.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«La libreta de oraciones»

Un hortelano bueno y piadoso, a altas horas de la noche, iba al mercado de la capital, con su caballo y el carro cargado de productos de la tierra, para venderlos. Aquella noche se olvidó de coger su «libreta de oraciones», escritas por él durante años. Estaba preocupado. No las podría rezar.

Como buen hijo de Dios, oró de la siguiente manera: «He tenido un olvido, Señor. He salido de casa esta noche, con prisas y sin mi “libreta de oraciones”. ¿Sabes, Señor? Voy a repetir varias veces el alfabeto —desde la primera hasta la última letra— y Tú, que conoces todas mis necesidades y anhelos, junta las letras, por favor, y forma las oraciones de mi “libreta”, ya que yo soy incapaz —sin ella— de poderlas recitar.»

Y el Señor dijo a sus ángeles:
—«De todas las oraciones que he escuchado en estos momentos, esta ha sido la mejor, y no ha sido producto de unas reglas gramaticales —invento de los hombres. Ha salido de un corazón sufriente y humilde.»

L. A. Schökel, especialista en Sagrada Escritura, comenta acerca de Gn 21,17:
—«**Dios escucha y responde al llanto de quien sufre. Aun sin que haya palabra alguna... conmueve a Dios.**»
Es la oración perfecta: no la salida de la glotis... sino del corazón.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El desierto

Dicen los Evangelios que Jesús fue conducido por el Espíritu hasta el desierto para ser tentado (Mt 4,1). El desierto es un tiempo de purificación. En el desierto desaparecen los referentes que nos daban confianza. Entonces nos asalta el sentimiento de ausencia de Dios. Pensemos que se ha desentendido de nosotros y nos protegemos tras sueños ilusorios o recuerdos traicioneros.

En cualquier caso, el desierto es una oportunidad de autococonimiento, es un ámbito de exploración. Encaramos nuestras flaquezas, desentrañamos los mecanismos de defensa, desmascaramos las falsas expectativas. Allí, faltos de todo, nada nos distrae de Dios. Por eso nos atrae al desierto para hablarnos al corazón (Os 2,16).

Jesús es tentado. En su humanidad asume todas las vicisitudes del ser humano. Su ida al desierto está íntimamente vinculada a la cruz, donde vive en su propia carne el aparente abandono de Dios (Mt 27,46).

Tal vez la existencia sea un largo periplo por el desierto, durante el cual tenemos la sensación de que Dios ha desertado. Ahora bien, el desierto no es nuestro destino definitivo. Es una purificación, un proceso terapéutico.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 23. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.
- 24. ■ Dimarts** [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Modest (s. V), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.
- 25. ■ Dimecres** [Jo 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.
- 26. ■ Dijous** [Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12]. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).
- 27. ■ Divendres** [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.
- 28. ■ Dissabte** [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. V), abat; sant Serapió, mr.
- 1. ■ † Diumenge vinent**, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.) [Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18 / Sl 115 / Rm 8,31b-34 / Mc 9,2-10]. Sant Rossend (Salas 907 - Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

DIUMENGE I DE QUARESMA

▮ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 9,8-15)

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meua: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.»

Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.»

▮ Salm responsorial (24)

R. *Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / Compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▮ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 3,18-22)

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics, i està a la dreta de Déu.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,12-15)

En aquell temps, l'Esperit empenyí Jesús cap al desert, on passà quaranta dies, temptat per Satanàs. Vivia entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels. Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.»

▮ Lectura del libro del Génesis (Gn 9,8-15)

Dios dijo a Noé y a sus hijos:

«Yo hago un pacto con vosotros y con vuestros descendientes, con todos los animales que os acompañaron: aves, ganado y fieras; con todos los que salieron del arca y ahora viven en la tierra. Hago un pacto con vosotros: el diluvio no volverá a destruir la vida, ni habrá otro diluvio que devaste la tierra.»

Y Dios añadió:

«Esta es la señal del pacto que hago con vosotros y con todo lo que vive con vosotros, para todas las edades: pondré mi arco en el cielo, como señal de mi pacto con la tierra. Cuando traiga nubes sobre la tierra, aparecerá en las nubes el arco, y recordaré mi pacto con vosotros y con todos los animales, y el diluvio no volverá a destruir los vivientes.»

▮ Salmo responsorial (24)

R. *Tus sendas, Señor, son mi misericordia y lealtad para los que guardan tu alianza.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas. / Acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▮ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 3,18-22)

Queridos hermanos: Cristo murió por los pecados una vez para siempre: el inocente por los culpables, para conducirnos a Dios. Como era hombre, lo mataron; pero, como poseía el Espíritu, fue devuelto a la vida. Con este Espíritu, fue a proclamar su mensaje a los espíritus encarcelados que en un tiempo habían sido rebeldes, cuando la paciencia de Dios aguardaba en tiempos de Noé, mientras se construía el arca, en la que unos pocos —ocho personas— se salvaron cruzando las aguas. Aquello fue un símbolo del bautismo que actualmente os salva: que no consiste en limpiar una suciedad corporal, sino en impetrar de Dios una conciencia pura, por la resurrección de Jesucristo, que llegó al cielo, se le sometieron ángeles, autoridades y poderes, y está a la derecha de Dios.

▮ Lectura del evangelio según san Marcos (Mc 1,12-15)

En aquel tiempo, el Espíritu empujó a Jesús al desierto. Se quedó en el desierto cuarenta días, dejándose tentar por Satanás; vivía entre alimañas, y los ángeles le servían. Cuando arrestaron a Juan, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios. Decía: «Se ha cumplido el plazo, está cerca el reino de Dios: convertíos y creed en el Evangelio.»

Les temptacions de Jesús al desert, pintura del Duccio (1235-1319). Col·lecció Frick, Nova York

COMENTARI

Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli

Amb aquest diumenge comença la celebració del cor de l'any litúrgic. La Quaresma està polaritzada cap a la Pasqua, el cim de l'any litúrgic. La Pasqua és la síntesi del misteri de la salvació i punt de convergència de la vida litúrgica, teològica i catequètica de l'Església.

Jesús va ser temptat: ho explica sant Marc en el breu episodi de les temptacions en el desert i tot seguit afegeix el primer anunci públic de l'Evangeli: «Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en

la Bona Nova.» Les temptacions de Jesús en el desert i el seu primer anunci programàtic a Galilea formen un tot coherent: la victòria de Jesús sobre el temptador és senyal que el temps messiànic de la salvació ha començat i el Regne de Déu ja és una realitat present.

Amb Jesús, la reialesa de Déu, promesa pels profetes i anticipada en els esdeveniments de l'Antic Testament, irromp en la història humana. Els homes ja no estem obligats a sofrir el domini de Satanàs, l'esclavitud del pecat i la por de la mort. D'ara endavant podem sotmetre'ns a la força alliberadora i consoladora de Déu que es manifesta d'una manera eficaç en Jesucrist. «Creure en l'Evangeli» significa trencar amb les pors

i les esclavitats del passat i obrir-nos amb confiança al nou futur ofert per Déu en Crist.

El temps quaresmal és un temps propici per convertir-nos i canviar de mentalitat, per prendre consciència de la realitat del nostre baptisme i refermar la nostra aliança amb Déu. És de la conversió que neix un món nou de relacions entre Déu i l'home, entre l'home i el seu proïsme, i entre l'home i l'univers. Per la gràcia del baptisme som re-creats i ens convertim de debò a Déu i al pròxim. Ens ajuda a vèncer la temptació de tancar-nos en l'egoisme del pecat i ens fa oberts als germans, especialment als qui viuen més necessitats.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA

Jornada del Malalt. El dia de la Mare de Déu de Lourdes se celebra la Jornada del Malalt, com a primera cita de la Campanya del Malalt,

que conclou més endavant, amb la celebració de la Pasqua del Malalt, el dia 10 de maig de 2015. Enguany no s'ha realitzat cap celebració diocesana, però sí altres iniciatives particulars. Per exemple, a l'hospital Sagrat Cor de les Germanes Hospitalàries de Martorell van ser convidats el dia 11 de febrer Mn. Esteve Fernández i el delegat de Pastoral de la Salut, Mn. Xavier Sobrevia, per fer una breu exposició sobre el lema d'aquest any 2015: «Salut i saviesa del cor.»

Teatre solidari a benefici de Mans Unides a Sant Sadurn d'Anoia. El passat 6 de febrer amb motiu de la

56a Campanya contra la Fam promoguda per l'ONGD catòlica Mans Unides, es va representar l'obra de l'autor francès Molière *El malalt imaginari* interpretat pel grup «Espai lliure. Grup de Teatre» al Casal d'Entitats de Sant Sadurn d'Anoia, amb gran èxit de participació.

Moments de l'Any Teresià a la diòcesi. A Vilanova i la Geltrú hi ha l'escola Santa Teresa de Jesús, de la Fundació Escola Teresiana, constituïda per la Companyia de Santa Teresa de Jesús. Aquest centre educatiu, com els altres presents a tot l'Estat de la família teresiana de sant Enric d'Ossó, estan celebrant el V centenari del naixement de la santa d'Àvila, amb una exposició itinerant titulada «La força d'una trobada», obra de l'autor Siro López. Al col·legi vilanoví va estar present del dia 4 al 8 de febrer i durant aquells dies es va simultanejar amb un seguit d'activitats, com ara tallers, concerts, etc. per concloure el dia 8 amb una Eucaristia presidida pel bisbe Agustí.

Record entranyable al bisbe Joan Carrera. Dijous 5 de febrer, a les 19 h, va tenir lloc la presentació del llibre biografia *Joan Carrera, un bisbe del poble*, a l'Auditori de la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, amb la participació d'una setantena de persones. El bisbe Agustí Cortés va moderar la taula, introduint i conclouent l'acte. Els dos coautors, Joaquim Ferrer i Francesc Teruel, van presentar respectivament el contingut del llibre, organitzat en vuit capítols, i el procés de recerca de documentació, amb un ampli espai d'agraïments a entitats i persones diverses. L'acte va enriquir-se notablement amb els testimoniatges de tres persones que van explicar nombroses anècdotes i records que parlaven de la seva relació personal amb el bisbe Carrera: el pintor santfeliuenc Joan Torras i Viver; Mn. Francesc Nicolau, molinenc, company de curs al Seminari del bisbe Carrera; Salvador Obiols, que va recordar la seva vinculació a la vila de Sant Feliu de Llobregat. L'alcalde de la vila, Jordi San José, recordant la figura del bisbe Joan Carrera, i com a resposta a les invitacions rebudes durant l'acte de retre-li algun tipus d'homenatge, va confirmar que presentaria al consistori municipal la proposta de nomenar el bisbe Joan Carrera com a fill adoptiu de Sant Feliu de Llobregat, i que es consideraria la possibilitat de dedicar-li alguna plaça o carrer.

AGENDA

Pregària vocacional. El proper dijous, l'últim del mes, dia 26, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església, tindrà lloc un nou moment de Pregària per les Vocacions, aquesta vegada, amb el testimo-

niatge del germà Ignasi Acedo, dels Fills de la Sda. Família, congregació fundada per Sant Josep Manyànet. A la nostra diòcesi, aquesta institució té presència a Molins, Begues i Vilafranca del Penedès.

ECO DE LA PALABRA

En camino

La Cuaresma siempre es oportuna. Siempre estamos necesitados de un cambio renovador, de una conversión que nos haga crecer. Una necesidad que reconocemos en todos los que nos hallamos en camino, tanto individual como colectivamente, cada uno y la comunidad de la Iglesia en cualquiera de sus formas.

Este año nos dejamos acompañar por santa Teresa de Ávila, ella que sabía tanto de «caminar», en todo sentido, no sólo físicamente, sino también humana y espiritualmente. Ella que al final de su vida pronunciaba estas palabras: «Hermanas, es tiempo de caminar.»

Una Cuaresma «teresiana» no puede comenzar sino por la llamada a la oración. Para ella la oración formaba parte de la esencia de la vida cristiana. Era la vía indispensable para toda transformación. La renovación que todos deseamos, de cada uno y de la Iglesia, no será posible si no es volviendo a la oración. Mejor dicho, volviendo al Dios de Jesucristo, con quien tratamos en la oración.

Porque la oración, según hemos escuchado tantas veces de la santa, «no es otra cosa que el trato de amistad, estando muchas veces tratando a solas

con quien sabemos que nos ama». (*Vida*, 8,5)

Y tratamos a este que nos ama, «como Padre, como hermano y como Señor y como esposo». (*CE* 46,3)

Hablando con propiedad, no es la oración lo que nos cambia, sino la amistad que en ella vivimos con Dios. Y que el amor verdadero nos cambia es evidente, lo sabemos por experiencia. Nos cambia en la medida en que el amigo es bueno y verdadero y la comunicación es auténtica. Por eso, nos recomienda santa Teresa: «Imagínate al Señor junto a ti y mira con qué amor y humildad te está enseñando; y créeme, mientras puedas, no andes sin tan buen amigo. Si te acostumbras a tenerlo cerca y él ve que lo haces con amor y procuras contentarle, no te lo podrás quitar de encima, no te faltará nunca, te ayudará en todos los trabajos y le encontrarás en todas partes. ¿Piensas que es poco tener un tal amigo al lado?» (*Camino de perfección*, 42,1)

Nos vienen a la mente los tipos de personas que no pueden hacer oración. En primer lugar,

quienes no saben o no quieren amar. Pero también los que sólo se aman a sí mismos. También los que piensan que Dios es un ser indeterminado, sin rostro ni nombre, que habrá de ser hallado por acuerdo entre religiones. Igualmente quienes sostienen que la oración es un ejercicio de interioridad espiritualista y relajante, o quienes entienden que la fe cristiana consiste en la transformación del mundo según un modelo utópico...

Posiblemente todas estas personas aún no han descubierto que el amor cristiano (y por tanto la oración) es una continua salida de uno mismo hacia Jesucristo, en quien nos encontramos a nosotros mismos y a toda la humanidad.

Asumimos, pues, la Cuaresma como un camino de aprendizaje a amar, concretamente, como un camino de cambio personal y eclesial en el trato de amor con Jesucristo. Y lo haremos porque así queremos, con una «determinada determinación», convencidos de que en ello nos jugamos el poder disfrutar de la alegría de la Pascua.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat